

Anh Trai

Tôi bước vào cấp ba, ngỡ ngác như một chú gà con giữa sân trường lép nhép nước mưa đọng lại trong ngày khai giảng. Trường mới rộng và cổ kính, những gốc bàng già lá rợp gỗ lên những cái bấu trơ nhẵn vì mưa gió. Tất cả trông thật nghiêm nghị, khác hẳn ngôi trường ngói nâu lô xô trước kia của tôi. Bạn bè cũ lao vào học hết ở những trường ngoại thành gần nhà. Và thế là với ngôi trường này, với đám người đông đúc này, tôi là kẻ lạ.

Trống. Tất cả những đứa con gái con trai đang túm tụm nói cười huyền thuyên vội chạy về chỗ vạch vội dành cho lớp mình. Đứng cuối lớp, tôi nhìn lên buồn cười với những dãy người cong queo đứng tránh vũng nước trông như hàng ngũ của những chú kiến con. Tôi lẩm nhẩm đọc những dòng chữ dán trên dải băng đỏ căng qua những tầng cây, nghĩ lơ vơ: "A! Bây giờ mình đã là thành viên T.L rồi đấy!"

Một đôi mắt kính lấp loá đột ngột xuất hiện trước mặt tôi, bàn tay lem nhem dầu mỡ đưa lên quệt trán:

- Bạn gì ơi, đây có phải là chỗ của 10A không?

- Ủ! Đúng rồi!

Mắt kính ngẩng lên nhìn tôi, và ngay lập tức cậu ta reo lên khe khẽ:

- A! Trông bạn quen quen. Hình như....

- Làm quen cách đó xưa rồi bạn ơi! Tôi cười.

- Không, thật mà. Tôi đã gặp bạn ở đâu... ở đâu nhỉ? A, đúng rồi, ở sân bóng cạnh cánh đồng Dốc Lã. Hôm đó bạn đá cùng bọn con trai lớp bạn và đã cho đội bóng xóm tớ một trận te tua...

Và thế là mắt kính đã trở thành người bạn đầu tiên của tôi ở trường mới này. Cậu tên là Tiến. Hôm khai giảng đến muộn vì cái xe đang đi trở chúng giữa đường. Nhà cậu cũng nằm trên đường về nhà tôi nhưng con phải đi thêm một quãng khá xa. Tôi mừng vì từ giờ chẳng còn phải lủi thủi trên con đường xa vắng ngắt nhưng cũng lo lo. Tôi bắt Tiến hứa không được nhắc lại với ai về cái vụ đá bóng đó. Cậu nhìn tôi bấp khoản như muốn hỏi: Sao thế?

- Tại tớ không thích, thế thôi!

Lớp tôi học chuyên toán, hơn ba chục là cánh con trai, còn con gái, tính cả tôi được bảy đứa chẵn(!). Lớn toàn những đứa ồn ào và lúc nào cũng bày ra đủ thứ trò nghịch ngợm. Giờ văn, bọn nó kê sát các dãy bàn vào nhau để cô khỏi đi xuống xem chúng nó hí hoáy ghi được những gì. Học trên tầng ba, giờ ra chơi, chẳng đứa nào chịu đi xuống sân trường. Lũ con trai đẹp bàn ghế lại đá cầu trong lớp, còn con gái ít hơn, đá ngoài hành lang. Nếu là trước kia, thế nào tôi cũng đứng giữa lớp học, thách bọn con trai xem đứa nào dám đấu với tôi không. Như trước kia, phần thắng sẽ là được chép hộ bài học trong một tiết. Và tiết đó tôi sẽ tha hồ hí hoáy nghịch ngợm mà chẳng phải lo lắng gì... Nhưng giờ thì đã khác. Giờ chơi, tôi xuống sân trường, tay cầm quyển sách lo ôn bài cũ. Phải thế thôi, bởi từ khi ôn vào thi vào trường T.L, tôi đã quyết phải thay đổi mình ở ngôi trường mới không có đứa nào biết được ngày trước của tôi. Vậy mà cũng có lần, ngồi dưới sân trường, đột nhiên một cái dép và quả cầu rơi bộp vào vở tôi. Tôi ngược lên: mấy đứa con gái lớp tôi đang nhìn nhử nhờ tôi nhặt hộ. Nếu là trước kia, tôi sẽ hùng hổ chạy lên cầu thang ba bước một, sẽ... Nhưng bây giờ tôi lại cười nhỏ nhẹ:

- Không sao đâu!

Bạn bè nhìn tôi như nhìn một con bé hiền lành nhút nhát duy nhất còn sót lại trên trái đất này. Tới lớp và tan học mỗi buổi, tôi tay ôm cặp, tay giữ mũ, rồi leo lên cái mini xanh lùn xẹt đạp trên đường. Chỉ có Tiến thỉnh thoảng nhìn tôi khó hiểu:

- Trước kia tớ cứ nghĩ Phương nghịch lắm, như kiểu con trai ấy cơ. Vậy mà... hay thật!

Những lúc như vậy thì tôi chỉ biết im lặng và cười. Công cuộc thay đổi bản thân của tôi đã thành công?

Gần Tết, trường tổ chức thi đấu thể thao giữa các lớp với nhau. Lớp tôi thành lập đội bóng đá nam và nữ. Bọn con trai thì khỏi nói, đứa nào cũng hăng hái xin đá. Đông quá, cuối cùng lớp trưởng nghĩ ra trò bỏ phiếu kín để chọn ra bảy người cho đội. Tiên có mặt trong số bảy người đó. Còn đội bóng nữ thì không mất nhiều thời gian. Lớp trưởng bảo:

- Tất cả con gái lớp mình đứng bảy người, vào sân hết!

Từ cuối lớp, đang chăm chú nghe, tôi thoáng giật mình. Sẽ lại như ngày xưa, tôi chạy như con thoi trên sân cỏ, là những đường đất bóng lắt léo, sẽ là những cú khoèo chân đốn ngã đối phương cô vùng kín đáo mà không ai biết ngoài tôi. Tôi vội đứng lên phản đối:

- Tôi không biết đá bóng, tôi không thích!

Từ bàn trên, Tiến quay xuống nhìn tôi ngạc nhiên, sững sờ như chưa nhìn một con nhóc đang bày trò dối trá. Nhưng tôi không thể... Và mặc cho lớp trưởng đang ra sức thuyết phục tôi về nghĩa vụ và trách nhiệm, tôi ôm cặp bỏ về...

... Tiến dẫn mạnh tay lái khi tôi lạch xạch mở cổng nhà:

- Sao Phương lại xử sự như thế. Có chuyện gì nào?

Tôi giật xe ra:

- Mặc kệ tớ, cậu chẳng hiểu gì về tớ đâu!

- Ủ, phải rồi! - Tiến giận dữ - Tớ chẳng hiểu gì cả. Phương làm một đằng, nói một nẻo, dối trá, vô trách nhiệm!

- Phải đấy! Tớ dối trá. Tớ vô trách nhiệm. Cậu còn chẳng biết trước kia tớ là như thế nào đâu. Tớ lấy kéo cắt đuôi tóc cô bạn bàn trước, tớ đốt pháo trong trường, tớ cãi nhau với bọn cờ đỏ, thân thiện đối ngả những đứa nào lăm le tranh bóng. Bọn con trai gọi tớ là ác quỷ, còn bọn con gái thì tẩy chay. Bây giờ tớ muốn thay đổi tất cả, vậy mà cũng không được sao. Không được sao?

- Tôi nói một hơi dài tất cả những ý nghĩ của mình, tất cả những thứ mà trước đây tôi che giấu. Nói xong, tôi đứng thờ đốc. Và mặc Tiến đứng bối rối trước giàn hoa giấy, tôi bỏ vào nhà. Lại như bao lần khác, tôi ước mình có một người anh trai. Anh sẽ đứng ở cửa, huýt sáo và gõ vào cái đầu bù xù của tôi: "Trông em rất giống, nhưng nhất định không phải Phương. Em gái anh không bao giờ biết khóc. Thôi, chuyện gì? Kể anh nghe nào...". Tôi giống pinôkiô – chú bé người gỗ có cái mũi dài – luôn phạm sai lầm. Và tôi cần một người anh như cần một chú dế lương tâm. Nhưng tôi là con một. Lúc này đây, nhà vắng hoa, bố mẹ đi làm và chỉ có mình tôi với một ông anh trong tưởng tượng. Hôm sau tôi đi học từ rất sớm trước giờ Tiên hay qua rủ tôi. Đi một mình, con đường trở nên xa vắng. Tôi tới lớp. Lũ con trai nhìn tôi với vẻ vừa trách móc, vừa thương hại, còn bọn con gái thì giận dữ. Phải thôi, tại tôi mà chúng đành ngồi chầu rìa xem bọn lớp khác mê mải chạy theo trái bóng. Một ý nghĩ thoáng qua trong tôi: "Hay là...". Nhưng không thê, tôi lướt qua tất cả, ôm cặp về chỗ ngồi và mở sách môn đầu tiên.

... Trong giờ học, Tiến khe khẽ quay xuống. Một tờ giấy gấp làm tư. Tôi mở ra: "Phương ơi. Cho tớ xin lỗi. Tớ đã không hiểu bạn. Nhưng Phương không cần phải làm như vậy. Hãy là chính mình".

Tôi vo tờ giấy, ném tọt vào ngăn bàn.

Tờ thứ hai: "Phương có biết sự bướng bỉnh ấy sẽ khiến cho lớp như thế nào không? Lớp mình vốn rất vui vẻ, đừng phá đi không khí đó!"

Ngày hôm sau, tôi và Tiến vẫn cứ lặng im. Chỉ có một mảnh giấy nhỏ thả xuống bàn tôi:

- Tớ sẽ không đá nữa.

Tôi không thể giữ được bình tĩnh nữa, dẫn mạnh tờ giấy:

- Sao lại thế?

Tiến không nói gì, chỉ nhún vai và bỏ đi.

Nghe Tiến báo là sẽ không thi đấu nữa, lớp trưởng đang bực sẵn giờ câu um lên:

- Thế này thì giải tán hết cả đội nam đội nữ. Không đá đấm gì nữa hết!

Lớp chùng xuống như một quả bóng xì hơi. Có tiếng mấy đứa thở dài thườn thượt

... Trên đường về, tôi hỏi lại Tiến:

- Sao thế?

- Đột nhiên tớ không thích nữa, thế thôi!
- Thế Tiến không thấy lớp hôm nay buồn như thế nào à?
- Buồn thật, nhưng đợt thi đấu rồi cũng qua thôi. Phương sẽ lại đến lớp với vẻ nhút nhát rụt rè. Mọi người lại nhận xét bạn hiền lành, trầm tĩnh. Tất cả lại như cũ, thế chẳng tốt hơn sao!
- Không, chẳng tốt tẹo nào. Tớ nghĩ rồi, tớ sẽ đá.

Tiến quay sang nhìn tôi, nghi ngờ:

- Nói dối hả?
- A! Sao cậu lúc nào cũng nghĩ tớ dối trá! – Tôi nổi quạu - Rồi xem, đội bóng nữ lớp mình thắng với tỉ số bao nhiêu

... Lớp trưởng trích quỹ lớp ra mua áo, in số in tên cho cả đội bóng nam và nữ. Chiều nay, đội nữ lớp tôi đấu với lớp 10D. Tôi ra sân mang áo số 9. Ngày mai, đội nam mới đấu nên chiều nay lớp kéo cả lực lượng hùng hậu đi cổ vũ cho chúng tôi. Tiến nhìn thấy tôi, cười:

- Vẫn là số 9 như hồi trước, nhưng khác nhau nhiều lắm.

Tôi đứng trong sân, chân tăng tăng trái bóng, nói vọng ra:

- Đến mai rồi xem bọn tớ hay đội của đội trưởng Tiến thắng đậm hơn nhá!

Tôi còn muốn hỏi Tiến rằng cậu có chịu làm anh của tôi không. Tôi sẽ dạy cậu huýt sáo để cậu có thể vừa huýt sáo vừa cốc lên cái đầu bù xù của tôi mỗi khi tôi phạm sai lầm. Tôi sẽ gọi cậu là Đế Mèn như cách pinôkiô gọi chú đế lương tâm của mình... Nhưng thôi, để sau trận đấu đã, bởi tiếng còi vào trận đã vừa vang lên rồi...